

i saa Henseende. Jeg ved meget vel, at Konsulenten ved at tage Gennemsnitsnoteringen for australsk og dansk Smør ogsaa for de simpleste Sorter vil kunne sætte Prisniveauet noget for australsk Smør. Jeg tror, at denne Fremgangsmaade er fuldkommen uberettiget, thi det er vist kun det fine, australske Smør, der kommer til det engelske Marked og optræder som Konkurrent, og derfor er det naturligt, at man sammenligner Top-Noteringerne af dansk Smør med Top-Noteringerne af australsk Smør. Ja, saa trøster Konsulenten os endelig med, at der er blevet indført mindre Margarine nu end tidligere, og at man af den Grund konsumerer mere Smør end ellers. Ja, det ser saa uhyre lyst ud for os Landmænd, men det Bevis udfør sig imidlertid at være lige saa strøbeligt og lige saa misvisende som de tidligere nævnte Paa-stande. Konsulenten har oplyst, at der i 1893 indførtes til England 130 Millioner Pund Margarine, og i 1894 110 Millioner, og det er rigtigt. Der er nu alltaa en Mindreindførsel af 20 Millioner Pd., men den Oplysning har den store Skavank, at man ikke samtidig faar oplyst, hvor megen Margarine der fabrikeres i selve England. Det er jo nemlig meget muligt, at der er fabrikeret 20 Millioner Pd. mere i England, end der er indført mindre i sidste Aar, i 1894, og saa brister ogsaa dette Bevis og dermed Landmændenes bedre Udfigter. Med Hensyn til selve Kvaliteten af australsk Smør er det vistnok en Kendsgerning, der er ubestridelig, at det australske Smør, haade hvad Aromaen og Smagen angaar, fuldt ud kan stilles jævnstides med dansk Smør, men derimod ikke i Holdbarhed. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle ganske saa Citater af, hvad vore Konsulater siger i den Anledning; man vil deraf se, at de staa i Modstrid med Statskonsulentens Oplysninger. I den af Grosfersocietetets Komitee udgivne Handelsberetning for 1894 hedder det med Hensyn til australsk Smør: „Betydningen af denne for det danske Landbrug saa uvelkomne Winter-Konkurrence behøver ikke her særlig at stildres“, og med Hensyn til den ny Notering haabes det, at den vil „fremkalde og bevare den Kvalitetsforbedring af det danske Smør, der udelukkende vil kunne holde os klar af Stærkene fra den australske Konkurrence.“ Konsulatet i Manchester skriver: „Denne (Medgangen i Prisen) kan maaske til Dels tilskrives den store Forøgelse af de danske Smørtilførsler, men efter Konsulatets Mening maa Aarsagen dog hovedsagelig søges i den Omstændighed, at Importen af australsk Smør

i 1894 er bleven fordoblet. . . . Konsulatet fremhævede i sin Beretning af 1893, at denne Indførsel nødvendigvis maatte trykke Prisen paa det danske Smør.“ Konsulatet i Leith siger: „Paa dette Tidspunkt (November 1894) indtraf desuden uheldigvis usædvanlig store Tilførsler af „Colonial-butter“, som fik en gennemgribende Indflydelse paa Prisniveauet i hele England. Efter Konsulatets Mening staar Kvaliteten af det bedste Ny-zeelandske, australske Smør paa Højde med det danske.“ Se, det er dog saa vægtige Udtalelser, at man ikke kan andet end beklage, at Oplysninger af en saa misvisende Art komme fra en Mand, fra hvem man dog skulde søge Vejledning. Gaar jeg dernæst over til at omtale Hr. Konsulent Fabers Betragtninger over Flæsket, har han ikke her været i mindste Maade heldigere. Konsulenten mener ikke, at vi heller have Behov at frygte Konkurrencen af det irske Flæsk. Jeg har i en Række af Aar haft den Ære at repræsentere et større jydsk Andelslagteri, jeg har gjort sørgelige Erfaringer, der gaa i modsat Retning, nemlig, at vi ikke som Regel have været saa ganske saa Shillings med de danske Priser under Prisen paa irsk Flæsk. Naar man saa tillige ved, at en meget stor Del af og det de mest indflydelsesrige engelske Agenter tillige ere Indehavere af irske Slagterier, saa fortaar man, at de Herrer baade raade over Midler og Vilje til at favorisere det irske Flæsk paa det danske Flæsks Bekostning. Det er jo nu saa, at Irlænderne forsyne Englands fineste Kunder med Flæsk, og Amerikanerne forsyne de Runder, der have mindre Raad til at betale. Vor Plads er midt imellem Irlænderne og Amerikanerne, og det, vi skulle bestræbe os for, er at blive stubbede hen mod den Fløj, hvor de have Penge, og ikke mod den anden, hvor de kun have Raad til at købe de simpleste Kvaliteter. Vi have i den Henseende Grund til at frygte alt, vi have faaet en Konkurrence i det kanadiske Flæsk, som skal være gaaet meget frem i Kvalitet, og vi have jo hørt, atovre i de amerikanske Fristater bliver der ligefrem anstillet Fodringsforsøg for at fremstille et Produkt, der kan konkurrere med vort paa det engelske Marked. Vi have derfor ingen Grund til at slaa os til No eller se saa lyst paa Fremtiden, vi skulle søge at labe et saa fint Produkt som muligt. Naar vi se paa Priserne, og det var jo dem, der skulde godtgøre, at der ikke var Grund til at frygte for den irske Konkurrence, saa viser det sig, at i det første Halvaar i 1894 betaltes gennemsnitlig 60,4 sh. pr. Cwt. for dansk Flæsk, medens der for irsk Flæsk be-